

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16472/2022
07.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., са боравиштем у ..., коју заступа Младен Симић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., са боравиштем у ..., кога заступа Аца Анастасијевић адвокат из ..., ради деобе брачне тековине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2805/21 од 21.03.2022. године, на седници одржаној 07.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ ревизија туженог и **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 2805/21 од 21.03.2022. године тако што се **ОДБИЈА** тужени захтев којим је тужилца тражила утврђење свог сувласништва половине стамбене зграде – куће у ..., са новом кућом од око 400 м2, структури П+1, укњижене на име туженог по на к.п. .. к.о. ..., по основу стицања заједничке имовине у браку са туженим и издвајање и предају њој у државину наведеног дела непокретности, као неоснован.

Свака странка сноси своје трошкове целог поступка.

Образложење

Основни суд у Неготину, Судска јединица у Кладову је у претходном току овог поступка два пута одбио тужбени захтев, пресудом П 100/12 од 02.02.2015. године, укинутом пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1401/15 од 15.09.2015. године, па затим пресудом П 910/15 од 01.09.2015. године.

Апелациони суд у Нишу је, одлучујући о жалби тужиле против првостепене пресуде од 01.09.2015. године ту пресуду најпре преиначио, тако што је усвојио тужбени захтев (пресудом Гж 2951/17 од 20.07.2017. године, коју је Врховни касациони суд укинуо по ревизији решењем Рев 2712/17 од 26.02.2018. године вративши предмет истом другостепеном суду на поновно суђење), а затим је првостепену пресуду укинуо и усвојио тужбени захтев пресудом Гж 1007/19 од 19.02.2020. године, али је Врховни касациони суд и ту другостепену пресуду укинуо решењем Рев 2780/20 од 18.06.2021. године и предмет поново вратио другостепеном суду на суђење.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2805/21 од 21.03.2022. године, утврђено је да је тужила, по основу стицања заједничке имовине у браку са туженим, власник половине идеалног дела стамбене зграде – куће у ..., са новом кућом од око 400 м², по структури П+1, на к.п. .. к.о. ..., укњижене на име туженог и наложено да се наведени део непокретности издвоји из власништва туженог и преда тужили у државину (став први изреке) и да тужени накнади тужили трошкове парничног поступка од 207.070,00 динара (став други изреке).

Против означене правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је утврдио да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. Став 2. ЗПП-а на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битне повреде из става 1. Тог члана на које ревидент указује.

Према неспорним и утврђеним чињеницама, тужила (рођена 1975) и тужени (рођен 1974) су били су у браку од августа 1997. до марта 2012. године, а њихова заједница живота престала је крајем јула 2011. године. У току брака рођене су њихове две кћерке (1998. и 2001). Пре закључења брака тужила је била запослена као медицинска сестра у Немачкој, али је убрзо по закључењу брака прекинула радни однос и преселила се у место становања туженог у Немачкој. На неколико месеци пре оба порођаја заснивала је радни однос и примала дечји додатак прве три године по рођењу деце, а била је запослена и неколико месеци након истека породилског одсуства за млађу ћерку, али је тај посао напустила по договору са туженим, с обзиром да је његова плата била довољна за породицу, а да се тужилина плата од око 800 евра незнатно разликовала од издатака који би били потребни за чување деце и организацију породичног живота. Поред тога, тужила је у целости била посвећена пословима око подизања деце и кућевним пословима. Тужени је првих неколико година био запослен у ... са платом од око 3.000 евра, а затим непрестано током ове парнице у ... са платом од 3.000 до 4.000 евра.

Током 2001. године парничне странке купиле су мању кућу у ... коју су током наредних година реновирали и дограђивали до површине од око 400 м², а 2008/2009. године су на једном од наслеђених плацева тужилине мајке у Босни (...) започели изградњу куће на спрат и претежно је завршили до престанка заједнице живота. За подмиривање породичних издатака подизани су кредити, један на име оба супружника а остали (2001, 2003, 2005, 2009. и два током 2011. године) на име туженог. По престанку брачне заједнице и разводу, на располагању тужили је остала кућа у Босни и потпуно опремљени стан у Немачкој у коме живи са ћеркама, који је стечен током заједнице живота парничних странака и који је тужени наставио да отплаћује без

икаких својинских претензија. С тим у вези, у парници за издржавање вођеној у Немачкој, пуномоћници овде тужиле обавестили су суд у јануару 2012. године да су кућу у Босни тужили поклонили родитељи, а да је у Србији тужени од својих родитеља добио кућу и да је искључиви власник још једне куће, за чију је градњу подигнут кредит. Тужени је финансирао радове око кућа у ... и у Босни (отац тужиле је радом и мањим новчаним улагањем доприносио изградњи куће у Босни). Још одговору на тужбу који је сам саставио, тужени је указао (што је више пута поновио током ове парнице) да су се странке усмено договориле да кућа у Босни буде за тужилу, а кућа у ... за њега, због чега су радови на обе куће, упркос томе што је веза парничних странака већ била у озбиљној кризи, текли истовремено, а он наставио да отплаћује кредит узет и за градњу куће у Босни. Тужени је и по престанку заједнице живота и разводу брака парничних странака наставио да отплаћује преостали износ кредита од 42.000 евра.

На основу оваквог чињеничног стања другостепени суд је закључио да странке нису имале ни писани, ни усмени споразум о деоби заједничке имовине, па је применом одредаба чл. 171. став 1. и 180. став 2. Породичног закона усвојио тужбени захтев и утврдио да је тужила сувласник половине куће у

Овакав закључак другостепеног суда, код свих изведених доказа и утврђених, неспорних и неоспорених чињеница, не може се прихватити.

Несумњиво је да претпоставка о подједнаким уделима супружника у стицању заједничке имовине радом, која је прописана одредбом члана 180. став 2. Породичног закона, важи без обзира на то да ли је који од супружника био у радном односу или је заједници претежно доприносио тиме што је обављао послове у домаћинству, подизао децу и старао се да запослени супружник има услове за несметани радни ангажман ван куће. Истим законом (члан 179), супружници су били овлашћени, после развода, али и током брака, да поделе имовину стечену радом у току трајања заједнице живота, тојест да закључе споразум о деоби заједничке имовине (споразумна деоба). За такав споразум, којим се не врши промет непокретности, већ се само утврђују сусвојински удели заједничара у раније стеченој заједничкој имовини, није била прописана посебна форма (писани судски оверени уговор), каква је иначе била прописана одредбом члана 4. тада важећег Закона о промету непокретности („Службени гласник РС“, бр. 42/98, 111/09) већ проста сагласност воља супружника у складу са одредбама Закона о облигационим односима о аутономији воље (члан 11), закључењу уговора (члан 26) и неформалности уговора (члана 67), које се примењују у конкретном случају на основу члана 196. Породичног закона. Због тога је последица погрешне примене материјалног права закључак другостепеног суда да између странака није постојао писани споразум о деоби имовине. Другостепени суд је извео погрешан закључак и о томе да за постојање споразума о деоби заједничке имовине (према коме тужили од заједничке имовине остаје кућа у Босни и стан у Немачкој са свим стварима, а туженом кућа у ...) није од значаја поднесак који су тужилини адвокати доставили породичном суду у Немачкој, у који је садржина могла бити унета само на основу сазнања који су пуномоћници тужиле добили од ње, као свог клијента.

С обзиром на изложено, имајући у виду да су се парничне странке још током брака договориле о подели заједничке имовине тако да кућа у ... припадне туженом, тужбени захтев тужиле за утврђење њеног права сусвојине на тој кући по основу

стицања у браку није основан, те је Врховни суд је преиначио другостепену пресуду и одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка из става другог изреке ове пресуде донета је на основу члана 165. став 1. ЗПП, у вези са одредбама чл. 153. став 1, 154. став 1. и 163. ст. 1. и 3. ЗПП, с обзиром на чињеницу да је тужени успео у спору, али да његов пуномоћник није ставио захтев за накнаду трошкова поступка, а да је неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова поступка, с обзиром да је она спор изгубила, при чему издаци за састав одговора на ревизију нису били потребни.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић